

стѣпваха нѣколко безсѣнни нощи, тогава ще се случи да имаме изобилна храна. Когато пъкъ презъ 1917, въ Добруджа, за кратко време липсваше доброкачественъ хлѣбъ, тогава имаше въ изобилие капини, риба и сѣнь по цѣли дни. Изобщо, следенитѣ отъ менъ неприятели грижливо отбѣгваха да се срѣщнатъ на полесражението.

Но ето че по-късно се случи и онова, което искахъ. То бѣше на южния фронтъ. Една при-вечеръ, когато приближаваше да пристигне храната, която очаквахме отъ обѣдъ, се съобщи, че веднага ще ни изтеглятъ назадъ. Тази вестъ дойде като балсамъ, защото отъ тежкитѣ бойни действия презъ последнитѣ три дни не бѣхме мигнали, а храната, поради трудния планински характеръ на мѣстността и движението ни, не можа да се поднесе. Сега ние бѣхме гладни и капнали отъ умора.

Кой не знае, че гладуване день-два сж нищо, че човѣкъ, както казва науката, издържа до четиридесетъ дни безъ храна. Кой не знае, че день-два безсѣние сж нищо, че много учени и гении сж почивали едва по половинъ, единъ часъ въ денонощие? Излишно е да не вѣрваме въ това, но струва ми се, ако тѣзи шампиони на гладуване и безсѣние бѣха за малко тукъ, за да послушатъ симфонията на стотитѣ малки и голѣми орждия, потискащото тракане на картечницитѣ съ водно охлаждане,